

som B, C og D, havde jeg jo nok ogsaa kunnet spare nogle Rigsdaler, men det vil jeg ikke." Derimod har han ingen Interesse i overfor B, C og D at optræde saa at sige som Angiver. Alting vil altsaa komme til at beroe paa vedkommende Underføgere, hvorvidt de kunne drive Indtægterne frem.

Jeg har aldrig brugt Udtrykket „at trampe paa Communernes Selvstændighed“, men jeg har derimod brugt det Udtryk, at Communernes Selvstændighed blev udsat for en ikke ringe Fare ved Forslaget til Procentsystemet, og jeg husker derhos at have sagt, at der var en Modsigelse imellem den Bestræbelse, mere og mere at frigjøre Communerne og saa at underordne dem Regjeringscommissairernes enten inappellable Kjendelser eller, forsaavidt deres Kjendelser ere appellable, appellable til en Domstol, i hvilken Regjeringscommissairerne spille en væsentlig Rolle.

Der er endnu fremkommet en Indvending, som jeg, om den end maaskee ikke er bleven anført her i Salen, dog oftere har været Drevibne til. Man siger nemlig: Ja, det er godt nok, at vi forrige Gang maatte tage en saadan Lov som den af 1864, thi det var en Krigsskat; men nu er Spørgsmaalet om ganske Andet; nu skulle vi tænke paa en Indkomsskat, som vel kun bliver givet for 2 Aar, men som vi dog haabe paa eller frygte for — ligesom man betragter Sagen — vil vare længere. Hertil maa jeg bemærke, at jeg virkelig ikke troer, at denne Indvending har nogen Vægt. Loven af 1864 gik ud paa at ramme Indtægterne for Krigens Skyld, og hvad Andet gaar det nuværende Forslag ud paa end at ramme Indtægterne for Krigens Skyld? Jeg kan heller ikke indrømme, at de Forarbejder, der bleve gjort, før Krigsskatloven af 1864 kom ud, — og jeg tillader mig at troe, at jeg har noget Kjendskab til dem, endstjøndt jeg dengang slet ingen Deel havde i Regjeringen, thi jeg har seet disse Forarbejder senere — ikke vare gode; de vare tværtimod saa vel udarbejdede og støttede paa saa grundige Underføgelser, at jeg ikke troer, at det nu foreslaaede Procentsystem gaar ud fra saadanne Underføgelser, som kunne sættes i Lighed dermed. — Det er blevet sagt: „Ja, men vi kunne forudsee“ — jeg

forudseer det ikke, jeg er ikke af den Mening — „at den her foreslaaede Indkomsskat vil vare meget længe.“ Jeg mener, at det er Noget, som intet Menneske kan dømme om med Sikkerhed. Jeg troer, at Fremtiden ligger saa mørk og farefuld for os, at det er høist urimeligt nu at ville sige Noget om, hvorledes Tingene senere vilde stille sig. Om 2 Aar kan der maaskee være Opfordring til en langt større Krigsskat, men der kan ogsaa til den Tid være Opfordring til at indskrænke sig i de Retninger, hvis Krav en Krigsskat dog allermeest skal bidrage til at fyldestgjøre. Jeg vil ønske, at man vil lade det staa hen, hvad der ligger hinsides de 2 Aar, og det saameget mere, som jeg ikke veed, hvorfra den Anskuelse er kommen, at Procentsystemet dog er det, der er at foretrække, naar der er Tale om en lang Fremtid. Der har været deelte Meninger i Udvalget i saa Henseende, men jeg troer, at idetmindste den Fraction, i hvis Navn jeg taler, har været enig om ikke at antyde Noget om, at Procentsystemet skulde være det, som man maatte komme ind paa, naar man skulde have en Indkomsskat for flere Aar. Skulde der i Udvalgets Betænkning være et eller andet Udtryk, som man i saa Henseende kunde hænge sig i, eller skulde der være en Antydning af, at noget Saadant havde foresvævet Nogen i Udvalget, er det kun, hvad der saa ofte hændes, Noget, der er blevet tilbage fra en tidligere Conciperings.

Til Slutning skal jeg endnu med Hensyn til den ærede sidste Landssthingsmands Foredrag gjøre en Bemærkning, uden at jeg dog skal gaae ind paa Enkelthederne i hans Foredrag — der var Udskilligt i det, hvori jeg kunde være enig med ham, og Udskilligt, hvori jeg maatte være uenig med ham — og det saameget mindre, som jeg ikke troer, at han overalt var enig med sig selv. Men der er een Ting, hvori jeg absolut maa være enig med ham, nemlig deri, at Indkomsskatten bør udvikle sig af Communesskatten. Vil man — hvad der i vore Forhold maaskee er det Rigtige, ligesom det i andre Lande og under andre Forhold har viist sig at være det ene Rigtige — bestatte Indtægtskilderne og der-